

# Бюлетин № 7.

Издава д-то на Македонската емиграция в Пловдив.

ИЛИЗА СЕДМИЧНО  
Годишен абонамент 50 лв.

Адрес: Редакция „Бюлетин“  
ул. Май № 7 Пловдив

Отделен брой 1 лв.

## По стъпките на Хамида.

Сведенията които получаваме из вътрешността на Македония са тревожни. Населението в тази страна, особено в скопския окръг, е подложено на едно систематично преследване от страна на сръбските власти. Последните упражняват властнически терор по силно и по свирепо от агентите на прословутия Хамидов режим. Покрай виртуозните изобретения за изнудване от страна на финансовите власти, чрез които се цели да бжде сжвръшено разорено економически населението, почната е сжщинска хайка срещу сжщото население от органите на административните и военни власти.

Кой е претекста за изумителните злодеяния на сръбските власти над мирното и беззащитно население? — Сжщият с който се оправдаваха и турските власти за своите зверства — четнишкото движение.

Ние не знаем дали в Македо-

ния има подобно движение, дали изобщо политически чети сноват там или само тук там се явяват обикновени разбойнически банди, каквито се срещат днес на всякъде из Европа и които не са нищо друго, освен рожба на условията. сжздадени след общоевропейската война. Но, дори да допуснем, че действително в някой край из Македония, са излезли из горите нелегални граждани, станали такива следствие преследването им от страна на властта и че тия нелегални македонци са се отдали на някаква политическа акция, следва ли от това да се вадят заключения за неблагонадеждността на цялото население и да се предприемат репресивни мерки спрямо цели области?

По сведенията които имаме, една вжлна от бежанци приижда в Бжлгария да увеличи числото на македонската емиграция тук. Тия хора не бжгат от добро, за-

щото, при днешните тежки условия на живот, никой за луцо не би напуснал своето огнище, колкото скромно и да е то, за да ходи по чужди краища да се скита не мил не драг. Македонец е изпитвал не веднаж изгнаничеството и твжрде добре знае неговите горчивини. Почти всеко семейство из Македония има най малко по 1 — 2 члена прокудени по чужбина. Техната сждба всички знаят и затова всеки я избегва. Самото обстоятелство, че вжпреки това населението бяга от Македония, свидетелствува твжрде силно за терора на властта.

Сржбското правителство, което не признава друга националност в Македония, освен сржбската и което опровергава дори учените сржби историци, географи и филолози от 19 столетие за да поджржа, че славяните що населяват Македония са «чистокржвни сржби», зле защитава своята теза в това отношение пред чуждия свет, като подлага населението на едно поголовно преследване. Едно от двете: или населението в Македония е сржбско, следователно никакви чужди политически чети не могат да виреят, или пжк то не е сржбско и в такжв случай сржбската власт е натрапена в Македония, чужда е на населението, то не я желае, тя произволнички и македонец следователно има право да се бунтува срещу нея. В пжрвия случай сржбското пра-

вителство трябва да признае, че е абсурдно да се преследва цялото население, само поради появяването на неколко чети, понеже последните, които не са сржбски, не биха намерили подкрепа и сжчувствие в масите; в втория — то трябва да престане да твжрди, че македонците са сржби, за чиято свобода е воювала сржбската джржава, а да признае, че днес Македония я владее и управлява велика Сжрбия по сжщия начин, както я владееше и управляваше Турция, както Англия владее и управлява Индия, Франция — Мароко. В такжв случай сржбското правителство ще трябва да тжрни всички последици на своето колониално управление в Македония, което действително сжпернички с онова на Англия в Индия и на Франция в Мароко.

Но, ако полукултурните индийци и мжржанци са дошли до сжзначие, че трябва да се отжрсят от чуждото иго и заживеят свй собствен независим политически и економически живот, заради което и вжстагат днес, може ли да допуснат сржбските управници, че Македонското население, което живее в Европа и което има вече свое революционно минало и традиция, ще се помири с новото свое положение на безправен роб и тиранизиран народ? Наивно е да мисли т о в а. Затуй репресиите на сржбските властници над македонците ще предиз-

векат последните да реагират срещу една необузdana тиранска власт и на власническите провокации да противопоставят един организиран масов протест, изразен в повсеместна революция.

Защото, ако е сждено на Македонецa да загине под ударите на сръбския бич, той ще предпочете да стори това като бунтовник, тжй поне ще умре отмжщавайки си . . . .

## Положението в Армения.

Никога условията за живот в Армения не са били тжй мизерни и така непоносими както е сега, при режима на болшевизма.

На 2 декември 1920 г. по декрет от Москва XI та болшевишка армия нахлу в пределите на Арменияската Република и стана господарка на целата страна. Руската армия не срещна никакво противодействие от страна на арменската правителствена незначителна войска. Целата власт биде предадена на назначените от Москва комисари. По този начин, мимо волята на народа, Сжветска Русия, която издигна лозунга на „самоопределението на народите“ започна „самоуправлението“ на малкия арменски народ.

Това „Самоуправление“ беше от такова естество, щото на 18 февруари 1921 г. целия арменски народ самоволно възстана като един човек и изгони от пределите си останалата незначителна част от XI армия, главните сили на която бяха ангажирани в борбата за завладяването на социалистичека Грузия.

Когато процеса на завладяването на Грузия беше свършен

факт, руската армия се завржща наново в Армения и повторно туря в ржка Кавказка Армения, но не вече сжс сжщите бивши арменски комисари, станали умразни и негодни за народа, а сжс нови изкалжпени комисари.

Армения, станала театър на ужастните войни от 1914 годдо 1921 г, економически окончателно разорена, бе подготвена за сегашното неописуемо мизерно и страшно положение.

Само турското нашествие коштува живота, сжществуването на 140 цжвтещи села и паланки, които са преобжрнати в жалки пепелища.

По настоящем макар и да владее сравнително спокойствие, поради липса на воени действия, обаче арменския народ буквално умира от глад. Ежедневно изградските и селски улици прибират в боклукчийски коля труповете на десетки невинни деца и въззрастни и ги хвжрлят по трапищата, като псета. Железнопжтните гари, малките спирки, по тжржищата като сенки се скитат хиляди деца и въззрастни, бледи, изпити сжс страшна смжрт по мжченическите

им очи, потждали в парцали, простирайки ръце, като просяци за трошица хляб и за дрехи да покрият срамните си части... Напразно очакват хляб и с проклетие в уста умираат [гладни, голи и без приют... често ще видите в движущите се вагони умрели от глад десетки хора. На всяка стъпка ще наидете просяци и умиращи арменци. Под всеки камък в Армения почива трагично загинала със своите бленове героична душа... Отломките, нещастните отломки от храбр народ мъченик, гаснат и чезнат.

Днес повече от 400,000 души са изоставени на горчивата съдба на страшния произвол и се скитат гладни, голи, без покрив, без подслон. Само 100,000 дечица без помощ, без грижа и без храна са изоставени и чакат своята трагична кончина... Само в Александрополското сиропиталище са настанени 18,000 сирачета — нечувано и невидено в историята на народите нещастие...

Фантастичните ужасии в Дантевия «Ад» бледнеят пред реалния пжкжл на малките народи в Кавказ; 900,000 души, от които 500,000 в Армения, 300,000 в Аджрбеджан, 100,000 в Грузия се нуждаят от непосредствена помощ. Ако до един месец не получат от нийде помощ 320,000 души от тях, а именно 150,000 възрастни 35,000 дечица в Армения;

75,000 души в Аджрбеджан и 60,000 души в Грузия **неминуемо ще умрат от глад.**

И това тогава, когато шепата доволни свини от капиталисти — разбойници плуват в разкош, гният в разврат...

Де е „хуманна“ Европа — ? Де са «покровителите и защитниците» на малките народи, в името на които откриха войните и дадоха толкова жертви?

Де е християнския свет?

Джелатите не помагат на своите жертви.

Помогни си сам народе, за да ти помогне и Бог.

### Поправка.

В статията «Великите сили и Армения», поместена в последния брой — са пропуснати между другите и следните съществени печатни грешки, които изменят смисъла ѝ.

1) На стр. 4, колона I, 10-ти ред от горе надолу печатано «основа фйсаларабска империя».

Да се чете: «основа чрез Файсала арабска империя...»

2) На стр. 5, колона I, 7-й ред от горе надолу печатано «балканските провинции».. да се чете «балтийските провинции.»

3) На стр. 6. колона II. 1 и 2 ред от горе надолу печатано «арменско население от 13,000 — 14,000 души» да се чете «арменско население от 130,000 — 140,000 души».

## С т и г а в е ч .

Курса на европейската политика не се е изменил много, да не кажим никак, и след тази война, която създаде економически невъзможен живот не само за победени, но и за победители. Безработица, мезерия, глад, нещастия, в последствие изродено поколение — ето резултатите, които ще жжнат политическите сеячи.

Така политиката на Англия си остава старата «монетна политика». Русия бие отбой. Вместо да вжрви кжм комунизма, тя му изневери, изневери и на многообещаващата революция. Създадената нова джржавна форма ще съществува в съседство със старите джржави, както съществува француската република. Вжпреки половин вековния ѝ живот, от сринването на монархическия режим, нито една от великите сили не я последва. Израз на француската политика намираме в думите казани неотдавна от франц. министер Лейг: «Аз се инспирирам от Милеран, ще следвам програмата и делата му. Сега повече от всеки път на нас трябва силна армия.» Германската политика ще бжде тази на отмжщение спрему Франия. (Австрия и Унгария — Господ да им е на помощ.) Ние, македонците, сме в по голем контакт с Бжлгария, Сжрбия, Гжрция и Ромжния. Предпоследната е в родилни мж-

ки. Последната, resp. Таке Ионеско прави своя аритметическа политика: 4 милионна Бжлгария е оградена с 7.5 мил. Гжрция, 11 мил. Югославия и 17 мил. Ромжния. Бжлгарските политики в отговор на това плащат с Германия, а частно г. Стамболийски — с беззжбата мечка (болшивизма). Настоящата македонска политика е тесно свжрзана с тази на Италия, която е насочила своите стрели срещу целостта на Югославия. Тук намират разковничето македонските «министри» без портфейли. И като чакали на мжрша, пускат се да обикалят италианските градове. Дюзина, а може би и повече „пжлнощни» и «непжжнощни», с флшиви и контрабандирани пжтномошя и самопжлномошя, от «Временната комисия», с редовни пжлномошя и с мемоари в джоба, от страна на «Изпжлнителния комитет» (като д-р Ив. Каранджиров, после Н. Милев, Томалевски и др. големи и малки величия) плиснаха из красивата антична Италия. И още какви ли не пикантни и пресжпни дела се вжршат, неизвестни за широката маса емигранти, и то все от найно име и за нейна сметка!

Изглежда, че се е намерила мжршата. Но кой да им верва?! Не са един и двама! Изджгаха един път новия Гарибалди Ану

цио, но какво да им се прави, нужни са! Ако не беха те, немаше да се изплаши (и то само от подписа) Пашич и да отстъпни Фауме. Па на този крак, на другия глава, на третия ржка.

Ако Италия днес е благосклонна и пржка своите банкноти, тя не прави това за чужди интереси. Едно от главните задължения на водителите е да не продават съвеста си. Пред нас има вече история. Не се ли поучиха, не се ли погнушиха от своите и чужди дела в миналото? Или у тях липсва чувство на чест и срам? Тогава остава само едно. Ако иска емиграцията да се освободи от тях, да се отрже от своята наивност и тжрпение, да вдигне глас на протест и да ги изхвърли от постове, които заемат и из своята среда; да свика един учредителен конгрес и да изработи статутите на една федеративна организация с единство в целта, организацията и действията. Това е искало Пловд. д-во преди повече от една година (в резолюцията от 28 II 1921 г.) Такава организация на емиграцията до сега в България не е имало. Те са се създавали винаги от горе, от официални места (Изпителен комитет); или от самозвани и самоизбрани водители (Вр. комисия), които сж се налагали на емиграцията, като са ѝ натрапвали свои устава в «учредителни» конгреси, кждето не се дават никакви дирек-

тиви, не се учредява никакъв контрол на действията им, а дава се *carte blanche* на натрапниците.

Ние каним емиграцията да се присъедини към нашия повик за общ емиграционен учредителен конгрес който след като разгледа дейността на всички до сега македонски организации, да произнесе своята публична присжда към заслужилите такжва; да хвърли було на миналото, да остави всичкия пасив, защото актив нема от войните насам и да тури основите на една организация, на която тя да изработи устава и да санкционира нейното съществувание. И ако има някои да не се подчинят на тази нейна воля, да покани емиграцията да ги напусни, за да останат само шабовете им. Стига, престжпления спрему нашите интереси и тези на нашата родина.

Стига вече!

Емиграцията трябва да се пробуди, за да почне една политика, изхождаща изключително от и за интересите на Македония.

И. К.

## В Т р а к и я.

Писмата, които получаваме из вжтрешността на Тракия рисуват положението в тоя край тржрде мрачно. Следствие войната в Анадола, която изглежда безконечна, гржцките админис-

тративни и воени власти са станали твжрде нервни. Кризата в Гжрция се отразява доста осезателно и в Тракия. Това еднакво в политическо, както и в стопанско отношение. Скъпотията на живота е достигнала небивали размери. Безработицата е обща и тя еднакво, дори и повече засяга колонизираните гжрци от Русия, Мала Азия и някои острови. Тия нещастници, жертва на престижния гжрски империализъм, мислейки че ще намерят в Тракия Обетованата земя, по силно чувствуват сега разочорованието и не изпускат случай да изкажат своето дълбоко сжжаление за дето са напуснали тжй лековерно своето по раншно местожителство. Те твжрде много напомнят скитащите се руски бежанци из страните на Балканския полуостров.

Напоследжк, откато се зжговори, че някакви конференции ще се занимават с тракийския вжпрос и че е твжрде вероятно да бжде отнето мандатарството на Гжрция в тая страна, новите преселници в нея почнаха да се стремят кжм стара Гжрция, дето предполагат че ще бждат по добре. Правителството обаче им прави всички вжзможни пречки и с терор ги застава да стоят по местата си, защото разчита твжрде много на тях в случй че се наложи некой плебисцит в Тракия, както това се заговори напоследжк.

И друго нещо твжрде хара-

ктерно става в Тракия между войската. На много пунктове има военни гарнизони, предназначени да потушават, още в зародиша им, някои евентуални революционни движения между недоволното и тероризирано население. Войниците и офицерите от тия гарнизони одавна купнеят да се приберат при домашите си, които са изоставили от твжрде дълго време. Политическите борби в Гжрция са привесени и в тия гарнизони. Офицери и войници са разделени на два и три политически лагера, които взаимно се гледат кржвнишки. Не са редки случаите на сбивания. Олзи ден квартируващия полк в Узун Кюпрю е представлявал кжрвава гледка на междуособица. Полкжт се е разделил на два лагера — партизани и противници на войната — и е произлезло формено сражение. Много войници и офицери са биле избити, а мнозина са забегнали из горите или се крият по селата. Срещу вжзнаграждения или заплащвания те тжрсят проводници между местното население, които да ги отведаат в Бжлгария. Повечето от бугающите са критяни — изобщо от островите. Те не владеят никакжв друг език, освен гжрския и затова мжчно се разбират с населението. Войниците бегат с целото свое снаряжение, което продават вжв вжтрешността или пжк предават на бжлгарските погра-

нични власти.

Това, което става в Тракия е твърде малка илюстрация на положението изобщо в цела Гърция и гръцка Македония. Недоволството кипи на всякъде и скоро може би гръцките управници, националисти и патриотари, ще има да изпитат върху гръб си не особено приятните последици на своето безумие, което изглежда че надминава вече дори и българското.

### По пътя на революцията

Приятел един от Неврокоп ни насърчава в издаването на „Бюлетина“ и пишейки в върху принципите застъпени от пловдивското дружество, казва: „дано и вие не хленчете подир дипломацията европейска за разрешаване на македонския въпрос“. Приятеля е прав да се опасява от това, но той ще разбере, след като прочете внимателно поместените в първите два броя на „Бюлетина“ взетите миналата година резолюции в общите емиграционни събрания, свикани от Пловдивското дружество, че именно това дружество желае да бъде разбрано от всеки македонец, от всеки македонски емигрант, че свободата не се добива никога с просия и чукане по дипломатическите канцеларии на великите европейски държави, нито пък се

получава от напразните очаквания на външни разноцветни чужди армии, да бъде тя поднесена на тепсия, а се спечелва по кървавия път на революцията, организирана и прокламирана в името не на некакъв „национален идеал“ а на интегралната свобода за всички индивиди, що населяват поробенния край.

По този въпрос ще се повърнем по обширна при друг случай.

### ПОДПИСКА:

За образуване фонд на сп. „Б ю л е т и н“  
лист № 4

Иордан Ташков . . . . .	50 лв.
Доне Топалигов . . . . .	20 „
Илю Железаров . . . . .	50 „
Алекс. З Устинов . . . . .	20 „
Гушо Костадинов . . . . .	50 „
Туше Байлизов . . . . .	70 „

В с и ч к о . . . . . 260 лв.  
От лист № № 1, 2 и 3 835 „

А в с и ч к о . . . . . 1095 лв

Емигранти, който подпомага фонда на сп. „Бюлетин“, той съдействува за освобождението на македонското движение от опека и експлоатацията на разните политически партии в България, той истински поддържа каузата на македонския роб и бежанец.

Подписката продължава.

Печатница на Братия ИОКОВИ — Пловдив.